

Parochie	1
In de pen	6
Buitenland	8
Klapstoel	9
Jongeren	10
Kerk	12
Dossier	14
Mensen	17
Het verlangen	18
Film	19
Op·tocht	20
Bisdom	22
Podium	24

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerknet.be

**VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER**
Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE
Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdreducteur
Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Gordts
Redacteurs

Erik De Smet, Tom Heylen,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen
Persdienst Bisdom Antwerpen
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
woensdagmiddag)
fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@
kerknet.be
Diocesane redactie Brugge
Persdienst Bisdom Brugge
Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge
tel. 050 33 59 05
fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@
kerknet.be
Diocesane redactie Gent
Eveline Coppin
Bisdimplein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt
Persdienst Bisdom Hasselt
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 58
fax 011 28 84 78
persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Pers- en informatiedienst
Wollemarkt 15
2800 Mechelen
tel. 015 21 65 01
fax 015 20 94 85
aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING
Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Patrick Claessens
Tinne Van Litsenborg

PUBLICITEIT
Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@trevipius.be

DIENST PAROCHEBLADEN
tel. 03 210 08 30
fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
Abonnementen en adreswijziging-
gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
NV Halewijn
tel. 03 210 08 11
fax 03 210 08 36

© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Een grote schande van deze tijd

” In een brief aan secretaris-generaal Ban Ki-moon, eerder deze maand, spoort koning Albert II de Verenigde Naties (VN) aan werk te maken van de strijd tegen seksueel geweld in Congo. Een opmerkelijke demarche. Het is immers hoogst uitzonderlijk dat het staatshoofd zich in een persoonlijk schrijven tot een internationale instelling richt. De bezorgdheid van onze vorst is evenwel meer dan terecht.

Oost-Congo werd de afgelopen vijftien jaar geteisterd door hevige burgeroorlogen die aan miljoenen mensen het leven hebben gekost. Tevens werden honderdduizenden vrouwen door losgeslagen troepen verkracht en verminkt. De daders werden zelden gestraft. De feiten haalden af en toe het journaal, maar daar bleef het bij. Er zijn nu eenmaal van die humanitaire drama's – en zeker in Afrika – waarbij het Westen liever de andere kant opkijkt.

De brief van Albert II was ongetwijfeld ingegeven door zijn ontmoeting met de Congolese arts Denis Mukwege. Eind mei ontving die in Brussel de Koning Boudewijnprijs voor Ontwikkelingswerk. Mukwege is directeur van een ziekenhuis in Bukavu dat de voorbije jaren duizenden slachtoffers van seksueel geweld verzorgde. Hij kreeg de prijs omdat hij door zijn inzet de waardigheid van vele slachtoffers herstelt. Zijn getuigenis bij de prijsuitreiking op het paleis heeft de koning blijkbaar getroffen. Het siert de vorst dat hij daar gevolg aan heeft geven.

Uitgerekend de dag waarop de media het initiatief van de koning meldde, bevestigde Luis Moreno-Ocampo, de hoofdaanklager van het Internationaal Strafhof in Den Haag, de verdenking van systematische verkrachting van vrouwen door het leger van kolonel Kadhafi. De Libische leider vecht al maanden tegen opstandelingen om de macht in zijn land te behouden. Vrij snel bleek dat in de nasleep van de gevechten burgervrouwen werden verkracht.

Er zouden nu aanwijzingen zijn dat het regime-Kadhafi zelf die massaverkrachtingen stimuleert als vorm van vergelding.

Het op grote schaal verkrachten van vrouwen als oorlogswapen is een grote schande van deze tijd. Getuigen en VN-gezanten in Oost-Congo noemen het een plaag die de hele samenleving ontwricht doordat alle normen en waarden overboord worden gegooid. Onder meer in Sudan en ook tijdens de genocide in Rwanda in 1994 vonden massaverkrachtingen plaats. Wie meent dat zoiets enkel in Afrika kan, heeft het bovendien mis. Tijdens de Bosnische oorlog werden vrouwen eveneens systematisch verkracht om de tegenstander te vernederen en zijn levenskracht te ondermijnen. In grote delen van het voormalige Joegoslavië zijn die wonden nog niet geheeld. Vele slachtoffers wachten nog altijd op gerechtigheid.

Opvallend is ook de openbaarheid van de gruwelijkheden. Vaak gebeuren de verkrachtingen in het bijzijn van de man en de kinderen van het slachtoffer. Daardoor wordt niet alleen het slachtoffer geraakt, maar blijft ook de 'toeschouwer' vernederd en getraumatiseerd achter. Dat tast het hele sociale weefsel van de samenleving aan. Een ander kenmerk is het excessieve geweld dat met de verkrachtingen gepaard gaat, veelal met zware verwondingen tot gevolg.

De strijd voor de rechten van de vrouw heeft in het Zuiden nog niet tot een verbetering van haar situatie geleid. Integendeel, ondanks de grote verantwoordelijkheid die vrouwen dragen – in grote delen van de derde wereld zijn zij het middelpunt van het gezin – krijgen zij nog altijd veel minder kansen en worden ze niet of nauwelijks gehoord. Als die vrouwen nu ook worden gevisieerd bij etnisch geweld en burgeroorlogen, is het begrijpelijk waarom maar liefst zeventig procent van de 1,3 miljard mensen die in armoede leven, vrouw is. Er zijn nog veel 'wereldvrouwendagen' nodig om daarin verandering te brengen.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Het godsbestaan

KERK & leven, 25 MEI 2011

Graag een reactie op uw column *God is geen wellnessprofeet*. Of God bestaat, weet ik niet. Dirk Verhofstadt en Etienne Vermeersch schijnen het wel te weten. Kardinaal Godfried Danneels hoorde ik ooit zeggen: „Het is een kwestie van geloof.” En de schrijver Aster Berkhof zei in 1990 ter gelegenheid van zijn zeventigste verjaardag: „Ik heb mijn twijfels over diegenen die het allemaal zo goed weten.”

Zelfs de reguliere vrijmetselaars geloofden in de opperste Bouwmeester. Eigenlijk geloof ik niet dat er iemand op aarde is die het weet. Als we iets niet weten – bijvoorbeeld of God bestaat – kunnen we alvast drie dingen doen.

1. We kunnen 'zeggen' dat we het weten: a) ofwel zeggen dat God bestaat ofwel b) zeggen dat God niet bestaat.

2. We kunnen 'gelooven': a) dat God bestaat, want (gevolgd door argumenten) ofwel b) dat God niet bestaat (gevolgd door argumenten).

3. We kunnen ook gewoon zeggen: „Ik weet het niet.” Die derde categorie gelooft niet a) dat God bestaat en ook niet b) dat God niet bestaat.

Met de eerste categorie heb ik veel moeite. Met de categorieën twee en drie daarentegen kan ik leven. Het is evenwel niet fatsoenlijk dat mensen elkaar gaan minachten omdat zij al dan niet geloven. Of, zoals Blaise Pascal vond: gelovig of niet, het is altijd de moeite waard om als een fatsoenlijk mens te leven.

In de catechismus van 1954, zailiger gedachtenis, stonden drie argumenten pro het bestaan van God. Het naar mijn gevoel belangrijkste argument was de orde in het heelal. De materie is doelgericht geordend, wat iedereen fataal moet vaststellen. Doelgericht wil zeggen dat die ordening voortdurend verandert, volgens bepaalde (ingebouwde?) wetten, in de richting ook van ingewikkelde organismen, zoals atomen, cellen, planten en dieren.

Dat men die intelligentie toeschrijft aan een bovennatuurlijk wezen is allerm minst absurd. Godgelovigen hoeven dus allerm minst beschroomd te zijn. Trouwens, het alternatief, de zogenaamde big bang, is ook niet zo overtuigend!

Remi SCHILLEWAERT, Damme

Lezersbrieven

KERK & leven, 8 JUNI 2011

Als ik de brieven in uw lezersrubriek doorneem, begrijp ik niet altijd waar sommigen naartoe willen. Neem nu de brief van lezer Louis Vansanten, *Studiewerk nodig, geen meldpunt*. Een meldpunt wordt niet opgericht als oplossing om „de kwaal van het seksueel misbruik tegen te gaan”, zoals de briefschrijver het formuleert. Een meldpunt is er in de eerste plaats om het slachtoffer de kans te geven het hem/haar aangedane kwaad aan te geven en om gehoor te krijgen.

Zo'n meldpunt is gewoon broodnodig. Pas wanneer mis-

bruik wordt erkend en ernstig genomen, is voor het slachtoffer een begin van heling mogelijk. Ik zou toch denken dat ieder zinnig mens dat vandaag inziet.

Ik had ook mijn vragen bij de reactie van Paul Peeters op de bijdrage over Radio Maria. Waar haalt deze lezer het om **KERK & leven** een „seksuele obsessie” toe te schrijven? Ik begrijp ook de volgende van zijn uitspraken niet: „Moet **KERK & leven** echt elke kans grijpen om te pas en te onpas de lezer met zijn neus te duwen in de misbruiken die enkele kerkleiders hebben begaan?” En waar doelt hij op als hij het heeft over „de voortdurend negatieve insinuaties” van de redactie.

Lezer Peeters voelt zich blijkbaar ongemakkelijk bij het kennis nemen van erge feiten – zoals ze nu eenmaal zijn gebeurd. Het gaat toch om een berichtgeving waar allereerst de slachtoffers, maar ook alle anderen recht op hebben?

Jo SPOOR, Borsbeek

Frustratie over bonussen

KERK & leven, 1 JUNI 2011

Terecht klagen **KERK & leven** (4 mei) en sommige lezers (lezersrubriek van 1 juni), de bonussen aan. Ook ACW-voorzitter Patrick Develtere spaart de onder ACW-druk aangestelde Dexia-voorzitter, Jean-Luc Dehaene niet. *Rerum Novarum*, de hoogdag voor een christelijk ondernemen, was hoe dan ook een passende gele-

genheid om te verwijzen naar het monument voor een nieuw ondernemingsdenken, de kerkelijke sociale leer. Morele verantwoordiging alleen helpt immers niet.

Vanaf *Rerum novarum* en *Quadragesimo anno* is een economische orde met kapitaal en arbeid als partners, de kern van de sociale leer. Participatie, het betrekken van allen bij de eigendom van de onderneming zowel op structureel (medebeheer en medezeggenschap) als financieel vlak (kapitaal- en winstparticipatie), is daar de concrete toepassing van. Zoals talrijke studies aantonen, loont dit ook economisch mits allen, van de top tot de werkvloer, daarbij worden betrokken. Excessieve bonussen zijn hier uitgesloten.

In 1999 noemde Jean-Luc Dehaene in een Cepass-publicatie, de studiedienst van de toenmalige CVP, participatie nog een „toekomstgericht project”. In 2009 echter vermeldde een studie van SindNova, het studiecentrum van de Italiaanse syndicaten, nauw verbonden met Europese syndicale organisaties, de Belgische syndicaten als de enige die participatie verwerpen om reden dat polarisatie tussen arbeid en kapitaal een correcte en effectieve uitvoering van de collectieve onderhandelingen waarborgt.

Mogen alle zich christelijk noemende organisaties zich terug richten op de zin van het ondernemen: de kerkelijke sociale leer. Daarin hebben topbonussen aan zogenoemde topmanagers geen plaats.

August VAN PUT, Edegem